

جایی است که دیدگاه برای بیننده آشکار است و علی (ع) با استفاده از این وصف از مالک می خواهد که صحنه را برای مردم آشکار کن تا بدون ابهام عذر تو را در تصمیم گیری درک کنند.

ضرورت روشی

نظم سیاسی برای ارتباط با مردم و فراهم آوردن آگاهی، حضور، مسئولیت پذیری و کنش متقابل جمهور به روشی فراگیر، کارآمد و مؤثر نیاز دارد، روشی که از کلیشه، تحکم، رسمیت آزاردهنده و مغلق گویی فاصله داشته باشد. از جمله روش های متعارف و پرکاربرد در تاریخ دانش بشری برای فهم و همراه سازی مخاطب، بهره گیری از روایت و روایت گری است. به یک نمونه از باب استناد و قوام بخشی بسنده می شود و آن هم بهره گیری روشی قرآن کریم از قالب روایت است. روایت بیش از شصت درصد قرآن کریم را در برمی گیرد. متنی که هدفش هدایت و همراهی و تأثیرگذاری در بیشترین کیفیت و بالاترین کمیت است. شاید اگر مراکز دانشی رسمی متولی تدوین متن قرآن کریم بودند (۱) از ادبیات علمی خشک بهره می بردند و بیست و نه جزء را به این سبک می نگاشتند و در نهایت جزء آخر را به رسم همراهی کودکان و عوام روایت گونه تدوین می کردند، لیکن حکیم مطلق ابزار روایت را از ابتدا تا انتها در تمامی متن به کار بسته است که از اهمیت روایت و روایت گری حکایت دارد. روشی که به نظر در علوم انسانی اسلامی به دلیل نخبه گرایی به فراموشی سپرده شده است.

ضرورت اقتضایی

انقلاب اسلامی در ماهیت، روایتی متضاد از تاریخ حرکت انسان به اصطلاح مدرن است، انسانی که تمامی تاریخ و تحولات فکری و میدانی را از دیدگاه خود باز روایت کرده و به روایتی هژمون تبدیل کرده است؛ بنابراین طبیعی است که روایت مدرن درصدد حذف و تضعیف روایت انقلاب اسلامی است. انقلاب را، امام را، دفاع مقدس را، نسبت مردم و نظام را، انتخاب و عملکرد دولت ها را و بسیاری دیگر را، روایتی دیگر می کند و بهره گیری و تسلط رسانه ای بر تأثیرگذاری این روایت مؤثر است. صنعت و روشمندی روایت نیز از دیگر سرمایه های جریان و تمدن رقیب است و سال هاست که مراکز بزرگ دانشگاهی غربی، هم اسناد، هم ابزار و روش روایت را به خودشان متعلق کرده اند و روایت گر گذشته، حال و حتی آینده اند! حال در این اقتضای عجیب آیا می توان بی روایت بود؟! بدیهی است که خیر!

چیستی روایت

روایتی که سخن از آن رفت و ضرورتش گوشزد شد، ویژگی هایی دارد:

• روایتی میانه روایت ژورنالیستی و تحلیل آکادمیک

روایتی مدنظر است که نه در فضای مطبوعات و حوزه ژورنالیسم مطرح است و نه در روایت های تحلیلی آکادمیک که رویکردی رسمی و در بسیاری موارد غیرتجویزی دارند. روایت ژورنالیستی معمولاً توصیف است و جزئیات جذاب و در مواردی کم خاصیت را ارائه می دهد، لکن فاقد تحلیلی عمیق است. از سویی دیگر، روایت آکادمیک زبانی مغلق دارد و فاقد جزئیات جذاب و رسانه ای است و برخلاف روایت های ژورنالیستی به زمان حادثه چندان مقید نیست و به اصطلاح نگران بیات شدن خبر نیست، بلکه در بیشتر موارد حوادث دور تاریخی را روایت می کند و از جزئیات نیمه محرمانه حوادث نیز به دور است. روایت مدنظر روایتی است که صبغه ای ژورنالیستی دارد؛ یعنی نزدیک به حادثه و برای افکار عمومی تهیه می شود و زمان و تعجیل در تولید آن امری ضروری است و همچون روایت آکادمیک رویکردی تحلیلی دارد؛ اما مخاطب عموم را در نظر دارد و داده های نیمه محرمانه و جزئیات جذاب را نیز در برمی گیرد و ادبیاتی روان و غیرمغلق دارد.